

YKI RÄIKKÄLÄ

Kristillinen lehti, *Kotimaa*, on perustettu jo vuonna 1905. Se ei ole virallisesti kirkon äänenkannattaja, mutta käytännössä sitä se on. Se otti jo pian perustamisensa jälkeen kantaa myös yhteiskunnallisiin asioihin.

Lehdelle myöhemmin harmilliseksi osoittautuneeksi teoksi se hurrasi kansallissocialismin nousulle Saksassa, ja meillä Suomessa tuki Lapuan liikettä sekä vastusti työväenliikkeen emansipaatiota. Mutta vasta tämän vuosituuhannen alussa lehdessä esitettiin näistä anteeksi-
pyyntö.

Itse tutustuin Kotimaahan vasta vuonna 2010, kun aloitin sen nettisivuilla ensin kommentoijana ja sitten blogistina. Kaksi ja puoli vuotta ehdin olla, kunnes blogisto raivattiin, siivottiin ja minut eräiden muiden epäsovivien kanssa heivattiin pois. Muut olivat lähinnä kiihkofundamentalistiuskovia, joiden argumentaatio oli vähän sen mukaista. Itse olin varsin moderantti, mutta toimituksessa kaiketi katsottiin, että yksi ateisti blogistolla riittää. Tämä yksi oli Jori Mäntysalo.

Koska Kotimaan nettisaitilla on varsin laaja lukijakunta ja painettua lehteäkin jaetaan 84 000 kpl, on syytä tehdä tuolloin tällöin katsaus, mitä lehti uskon- ja uskonto-poliittisista asioista kertoo.

”Tuhat merkkiä taivaasta” on päätoimittaja **Freija Özcanin** vakipalsta, jossa hän tuhannella merkillä kertoo tarinoita hengellisyydestä ja uskosta. Helmikuun lehdessä hän ilmoittaa, että kärsimys tuottaa selviytymiskykyä ja pyhyys on ”epätäydellisyyttä”. On varsin romanttinen näkemys se, että kärsimys lisää resilienssiä ja tuottaisi kirkkaamman kruunun.

Sitten Özcan väittää ilmeisesti tosissaan, että Pyhä kirja kertoo ”Jumalasta, joka loi ensin ihmisen ja valitsi

sitten itselleen pienen kansan luotsatakseen sitä halua-
maansa kohtaan ja historiaan maailman kartalla”. Tämä jumala siis luotsasi pienen kansansa länsimaiden perustamaan valtioon, jossa tämä ennen pitkää varustautui länsimaiden avustuksella ja aikaa myöten tuli aiheuttamaan suunnattoman hävityksen naapurikansan keskuudessa. Tosin se ei ollut uutta. Vanha testamentti kertoo vastaavista tuhotöistä ja kansanmurhista jo esihistoriallisella ajalla.

Mutta koska maailma on hankala, eikä katastrofeilta, onnettomuuksilta ja vaikeuksilta voi välttyä, on keksittävä aivoja nyrjäyttäviä selityksiä, miksi ”hyvä Jumala” on maailmamme tällaiseksi luonut ja miksi Hän kaiken kurjuuden antaa tapahtua, vaikka on kaikkivaltias. Näin tekee myös Freija Özcan. Hänen mukaansa ”Jumala rakastaa itsepäisyyttä, ymmärtämättömyyttä ja erehdyksiä”. Hyvä ihminen erehtyy ja sortuu virheisiin. ”Vain Jumala on täydellinen ja armollisesti peittää pyhän varjonsa alle ihmisen epätäydellisyyden.” Vanha ”kärsi, kärsi, kirkkaamman kruunut saat” on myös jumaluskoon liittyviä kiepautuksia, että kärsimyksestä tulee vielä palkinto, ja teodekian eli pahan ongelman selitysyriksiä.

Jos puhutaan jumalasta entiteettinä, se on tämä yliluonnollinen. Sellaiselle olennolle, josta ei ole minkäänlaista havaintoa tai konkretiaa, voidaan määritellä mitä tahansa ominaisuuksia ja piirteitä. Kuten täydellisyys, mikä on varsin abstrakti käsite. Itse katson kyllä, että täydellisyys on tylsää. Mitä enää tehdä, mihin suunnata, jos kaikki on jo täydellistä? Jos todellakin olisi olemassa se ”taivas”, en suurin surminkaan haluaisi sinne. Täydellisyys siellä tappaisi minut ikävään.

Tämä katsaus käsitteli nyt vain yhtä päätoimittajan lyhytkolumnia. Jatkossakin katsaus tehdään vain yhdestä Kotimaa-lehden jutusta. Helmikuun Kotimaassa on myös mielenkiintoiset artikkelit vapaasta tahdosta sekä ”sini-
mustista papeista”, joista Antti Jalmari Malinen on vastikään kirjoittanut kirkkohistoriallisen väitöskirjan.

